

'Spannend, indringend en met
psychologische diepgang'

★★★★★ LADIES OF CRIME

Alice Turner

WEERLOOS

Een zwerver wordt vermoord. In zijn backpack vindt het Motief team
het lichaam van een meisje dat tien jaar geleden is verdwenen.

MOTIEF 4

THRILLER

WEERLOOS

Alice Turner

WEERLOOS

Een Motief-thriller

VBKMedia B.V. / Utrecht

ISBN 9789032520359

Motief 4 – Weerloos

© 2023 Alice Turner

Omslagontwerp Margo Togni

eBook Mat-Zet bv, Huizen

Proloog

JONATHAN

‘Welterusten,’ zei Jonathan, terwijl hij een klopje op de versleten backpack gaf. Hij ging op het stuk zeil dat hij ooit ergens van een bouwterrein had gejat, liggen. Het hield de kou niet tegen, maar hij werd in ieder geval niet nog viezer. Hij staarde naar de donkere hemel. Het zag er niet naar uit dat het zou gaan regenen vannacht. Dan zou hij zich als een burrito oprollen in het zeil. De backpack werd dan wel nat. Hij vond het niet fijn als ze nat werd, niet na alles wat hij haar had aangedaan.

Er klonk een diepe zucht. ‘Ik vind het hier saai.’

‘Ik ook, maar zo is het veiliger.’ Vroeger nam hij de backpack altijd mee op sleeptouw, maar sinds een of andere eikel had geprobeerd die te openen toen hij sliep, deed hij dat niet meer. Als hij weg moest voor eten, verstopte hij haar.

‘Ik wil...’

‘Jaja, je wilt terug naar huis,’ verzuchtte hij. ‘Je weet dat het niet kan.’

‘Waarom niet?’

‘Mijn familie...’

‘Denk je echt aan je familie of alleen maar aan jezelf?’ De backpack mokte.

De laatste tijd dacht hij steeds vaker aan thuis. Hij weet het aan zijn leeftijd. Hij werd te oud om op straat te leven. Allerlei ongemakken en pijntjes teisterden zijn lichaam. Stijfheid, verkoudheid, een drukkend gevoel op zijn borst, pijn in zijn maagstreek. Hij kon niet terug naar zijn familie. Ze zagen hem aankomen zeg, na zoveel jaar. Dus de enige mogelijkheid om een einde te maken aan deze toestand was de dood.

Het enige wat hem daarvan weerhield was de backpack. Wat

moest hij met haar doen? In de Theems gooien en hopen dat ze naar de bodem zou zinken? Hij kon er niet mee naar de politie. Dat kon hij zijn familie niet aandoen. Alle gedachten aan haar familie drukte hij weg, zoals altijd.

Hij schudde zijn hoofd. Hij kwam er niet uit. Hij kwam er nooit uit. Al jaren draaide hij rond in hetzelfde, gekmakende cirkeltje. Er was verdomme gewoon geen andere manier. Hij moest het blijven volhouden.

Dit was zijn boetedoening, zijn straf, dat wist hij toch? Nou dan. Erover janken hielp niet. Tanden op elkaar en doorgaan. De dood was een te gemakkelijke uitweg voor iemand die zo slecht was als hij.

‘Doe nou niet zo,’ zei hij tegen de backpack. Ze was, hoe bizar ook, het enige gezelschap dat hij had.

‘Nou, nou wat een opoffering,’ klonk het sarcastisch. ‘Je weet heel goed dat je dit niet alleen voor mij doet. Je bent bang. Zodra je familie erachter komt wat je hebt gedaan...’

‘Ja, ho maar. Hier hebben we het al vaak genoeg over gehad.’

‘Jij begon.’

‘Niet waar.’

‘Wel waar.’

‘Wat doe je weer kinderachtig vandaag.’

‘Ik ben ook een kind.’

‘Dat was je.’

‘Dat ben ik nog steeds.’

‘Ik ga slapen.’

‘Ja, doe dat.’

1

ELIZA

Eliza huiverde terwijl ze naar het bankje liep. Haar dunne jas was niet gemaakt voor de kou. De zon was al op en het beloofde een stralende dag te worden, al wist je dat in Londen nooit helemaal zeker. Londen was net een mens, je moest niet al te hoge verwachtingen koesteren.

Ze ging op het bankje zitten, zoals ze iedere ochtend deed, en wachtte op Jonathan. Op dit vroege tijdstip waren er nog geen toeristen en werd ze niet weggejaagd door de politie. God verhoede dat toeristen zouden zien dat Londen zwervers had. Niemand zag zwervers trouwens. Ja, ze zággen ze wel, met hun ogen, maar mensen keken dwars door hen heen, alsof ze onzichtbaar waren. Of misschien wensten ze dat daklozen onzichtbaar waren. Mensen zoals zij waren ongewenste elementen, net zoals de ratten, de muizen en het andere ongedierte in de stad.

Haar maag rammelde van de honger, maar ze negeerde het gevoel. Dat ging haar dankzij jarenlange ervaring prima af. In haar jaszak had ze nootjes, maar die raakte ze niet aan. Die waren voor de eekhoorn die ze iedere ochtend samen met Jonathan voerde. Ze hadden de eekhoorn Boris genoemd, naar Boris Johnson, omdat hij, of misschien was het een zij, net als de voormalige premier aan de mollige kant was. Eliza had het idee dat zij niet de enigen waren die Boris voerden. Of Boris was heel slim in het verzamelen van voedsel. Op dat gebied kon ze misschien nog wat van het beestje leren.

Ze keek om zich heen. Waar bleef Jonathan? Volgens de Big Ben was het al bijna half acht. Nog even en dan was het gedaan met de rust. De metrostations zouden forenzen uitspugen die naar hun werk moesten. Kinderen die zich naar school haastten.

Jonathan sloeg wel vaker een dag over, maar nooit twee dagen. Ze had geen idee hoe oud hij was – hij kon ergens tussen de veertig en de zeventig zijn – en ze vroeg zich af of hij misschien ziek was geworden. Moest ze hem gaan zoeken? Ze wist ongeveer waar hij woonde.

Er klonk geritsel in de struiken naast haar. Daar was Boris. Hij bleef even zitten, pootjes geheven, en keek om zich heen. Dat was ongewoon. Boris kwam alleen zodra ze met het zakje nootjes ritselde. Zie, zelfs Boris was van slag en kwam poolshoogte nemen. Dit was ongewoon.

‘Jij snapt het ook niet, hè?’ zei ze tegen het beestje.

Boris scharrelde aan haar voeten door de bladeren. Ze haalde het zakje uit haar jas en legde een paar nootjes in de palm van haar hand. Boris was absoluut niet verlegen en pakte de nootjes. Hij verdween en een paar tellen later was hij terug, klaar voor de tweede ronde.

‘Weet jij waar Jonathan is?’ vroeg ze. Haar stem klonk schor. Ze had al twee dagen met niemand gesproken. Meestal praatte ze met Jonathan. Ze hadden hetzelfde gevoel voor humor. Morbide humor. Ze wilde hem vertellen wat ze gisteren had beleefd. Hij zou zich kapot lachen.

‘Waar ben je nou, man?’ fluisterde ze. Ze kon het morgen weer proberen, maar stel dat hij hulp nodig had? Ze kon hem beter gaan zoeken. Het was niet alsof ze iets beters te doen had. Ja, ze moest aan geld zien te komen om eten te kopen. Ze kon toeristen beroven, alleen was ze niet zo heel goed in zakkenrollen. En het probleem was dat de stad werd geregeerd door bendes. Als die hoorden of zagen dat ze zich op hun terrein bevond, kwam ze in de problemen. Een andere mogelijkheid was zich laten betalen door mannen om hen te bevredigen, maar ook dat bracht gevaar met zich mee. Soms liepen mannen daarna gewoon weg, zonder te betalen, of ze wilden meer en dat wilde zij niet. En net zoals de bendes de stad onderling hadden verdeeld, zo hadden pooiers dat ook gedaan. En als die

haar betrapten, dan rosten ze haar in elkaar.

Ze zou zich natuurlijk kunnen aansluiten bij een bende of pooier, maar dat wilde ze niet. Ze hield van haar onafhankelijkheid. Het was het enige wat ze nog had. Daarom kon ze het ook zo goed met Jonathan vinden. Hij begreep dat.

Ze zou ook naar Reynou kunnen gaan. Ze schudde haar hoofd. Nee, dat kon ze niet. Niet meer nadat ze het briefje had meegenomen. Het briefje waar VP5681 op stond. Volgens Reynou had ze het gevonden in Samuels jas. Fuck, hoe had hij zo stom kunnen zijn? Kwam het door zijn ziekte? Was hij in de war geweest? De laatste keer dat Eliza bij Reynou was geweest, had ze het briefje meegenomen. Ze had in paniek gehandeld. Zou Reynou het al gemerkt hebben?

Ze had tegen Reynou gelogen. Om haar te beschermen, hield ze zichzelf voor.

Reynou was, net als Eliza, een pleegkind van Emmy. Eliza had vanaf haar veertiende tot en met haar achttiende af en aan bij Emmy gewoond. Reynou en haar oudere broer Gabriel, die ook een pleegkind van Emmy was geweest, woonden toen al op zichzelf. Eliza's ouders waren gescheiden. Haar vader werkte op een olieplatform en was vaker niet dan wel thuis en haar moeder kon haar niet aan. Eliza was in handen gevallen van een loverboy en was verslaafd geraakt. Ze was een paar keer afgekickt, maar ook net zo snel weer begonnen.

Af en toe ging ze naar Reynou om te douchen, te slapen, te eten. Dan was het net alsof ze in een vijfsterrenhotel logeerde. Het appartement van Reynou, of eigenlijk van haar overleden man Samuel, was enorm groot en voorzien van alle gemakken. Samuel had er nooit een geheim van gemaakt dat hij het niet oké vond dat Eliza daar was, maar Reynou had voet bij stuk gehouden: haar pleegzusje was altijd welkom.

Eliza had een keer een ruzie over haar tussen de twee opgevangen. Reynou had daadwerkelijk gedreigd hem te verlaten.

‘Als je haar afwijst, wijs je mij af. Ik wás een Eliza. Dwing me niet te kiezen tussen jullie.’ Reynou en Gabriel hadden een soortgelijk verhaal als Eliza. Hun vader was dood en hun moeder was verslaafd. Net als Eliza hadden ze in verschillende pleeggezinnen gezeten, apart van elkaar, en nadat Reynou een handtastelijke pleegvader van zich af had moeten slaan, waren ze op straat gaan leven. Tot ze bij Emmy terecht waren gekomen. Emmy was hun redding geweest.

Reynou had Eliza al meerdere keren aangeboden bij haar in te trekken. Om af te kicken. Om een baan te zoeken of een opleiding te volgen. Ze kon het niet. Dan zou ze moeten voelen. Op straat was ze te druk met overleven en was er geen plaats voor gevoelens. Ja, alleen gevoelens zoals pijn in je maag van de honger. Of de angst om de nacht niet veilig door te kunnen brengen.

En dan was er nog die andere reden dat ze niet bij Reynou wilde wonen. Samuel was dood en dat was Eliza’s schuld. Hij was daar gestorven en zij... Eliza schudde haar hoofd. Nee, niet aan denken. Wegstoppen, zoals Boris zijn nootjes verstopte. Eliza had Samuel niet gemogen, maar dat wilde niet zeggen dat ze het niet verdrietig vond voor Reynou.

Misschien moest ze Reynou toch om hulp vragen. Ze werkte tenslotte bij de politie. Eliza kwam overeind. Ja, ze zou Jonathan gaan zoeken. En als ze hem niet kon vinden, zou ze Reynou inschakelen.